

Чакам те, защото обичам чудесата”

Есе

Когато те зърнах за пръв път, разбрах какво значи любовта от пръв поглед. Твоята опияняваща усмивка, изящно зелените очи плениха моя поглед. Усмихна се, на лицето ти се появи трапчинка, още я помня, сякаш ми казваше „Късно е - моя си!” Бялата ти, почти прозрачна кожа описваше твоята доброта и грижовност, сякаш знаех, че е така. Погледна ме, а аз се изчервих, не бях изпитвала такова чувство досега, разтреперих се, не можех да си поема въздух, задушавях се... Нали знаеш онова чувство на пърхащи пеперуди в стомаха, това изпитах, неопишимо е. Затаих дъх и си помислих, че това си ти, любовта на живота, моят човек и моят спътник в приключението, което започваше. Така се зарадвах, сърцето ми се разтуптя, изпълни се с щастие и любов, които сякаш с вряла вода разтопиха леда, вкаменяващ сърцето ми от години. Твоето съществуване, мили, запълва празнотата отляво. Колко ли силна може да е любовта? Знаеш ли защо бих те чакала? Защото вярвам в чудесата. Рано или късно ще се случи, ще дойдеш като гръм, неочаквано и изневиделица. Ще дойдеш като ураган, ще ме развееш и секунди след това ще ме оставиш сама, потънала в мисли и желания. Любов от пръв поглед ли? Сякаш съм те обичала цял живот. Цялото ми същество бълнува името ти, няма вечер, без да се появиш в съня ми, за да ми напомниш как не си мой, как не съм ничия, а само своя! В такива вечери обикновено се изправям на леглото и стоя така, докато спра да мисля за още несподелените ми чувства, или се свивам на кълбо, за да затъпя страха от това да се разкрия, имам предвид да разкрия цялата си същност, да сваля всички прегради. Плаши ме, плашиш ме, не спирам да те обичам, а дори не съм го споделила. Страх ли ме е наистина, или това е просто оправдание, показващо слабостта ми? Както и да го погледнеш, умът ми е обладан от теб, опиянена съм, твоя съм и тялом, и духом, колкото и глупаво да звучи. И само там и тогава, когато съм твоя, доброто в мен се учи да диша. Ужасявам се от болката, която можеш да ми причиниш само с твоето кратко „НЕ” или с думите „НЕ ТЕ ОБИЧАМ”. Те като кол ще се забият в сърцето ми и ще оставят там спомена за една несподелена любов. Ще го разчупят на милиони малки парченца, които трудно мога да сглобя отново. Любовта е като трика с клечки - издърпаш ли най-късата, губиш, а в повечето случаи става така. Много мислих какво още да напиша. Ще кажа само: ако ме обичаш, не позволявай да си тръгна, защото знаеш ли, един път счупеното, после никога не може да бъде пак същото. Чакам те, мое бленувано чудо! Чакам те, защото вярвам, че се случваш, чакам те, за да ти кажа, че те обичам! Чакам те в знойните нощи, обгърната от самота и съмнения, чакам те в празните слънчеви утрини, за да осмислиш деня ми, чакам те привечер, за да ти шепна приказки за любовта. Чакам те, за да стисна десницата ти и да потъна в лелеяно щастие. Чакам те, чудо!

Гергана Попова